

สะสมบุญบารมีมากพอแล้ว จะได้รับอานิสงส์ผลบุญนั้น ๆ

จรรยา พายงาม

R14011

ดิฉันเคยบวชชีโกนผมมาแล้วครึ่งปี ในครั้งนั้นนับว่าเป็นบุญของดิฉันที่เริ่มหันหน้าเข้าวัด ซาบซึ้งในพระพุทธานุภาพ ได้เรียนทางธรรมถึงขั้นได้สอบนักธรรมเอก พอสึกออกมา ก็เริ่มสืมวัดข้อปฏิบัติ คือบวชวัดโศการาม ที่สมุทรปราการ เป็นวัดธรรมยุต มีการสอนนั่งกรรมฐาน พอมีครอบครัวเริ่มมีกิจการของตัวเอง ก็เริ่มเหนื่อย สมาร์ทก็ไม่นั่ง งานการก็เริ่มติดขัดเปิดกิจการทำเสื้อส่งห้างโบหยก ทำอยู่ ๗ ปี มีหนี้สิน ๑ ล้านบาท ใช้น้ำได้ ๓ ปี แล้วก็เลิกกิจการ

ในเดือน ก.ค. พ.ศ.๒๕๔๐ ดิฉันไปกราบหลวงตาจันทา ถาวโร ที่วัดป่าเขาน้อย ตอนขากลับตกลงแหวะวัดอัมพวัน และเพราะได้ยินคำบอกเล่าจากเพื่อนชื่อ ธนกร คุณหาทัศนดีกุล คนนี้ต้องจาริกชื่อเลย เพราะเป็นผู้พูดและพูดกับดิฉันบ่อยมากในเรื่องของหลวงพ่ोजรัญ ทุกคนในรถวันนั้นจึงอยากชมบารมี หลวงพ่อ และเป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง ดิฉันเดินไปเดินมาอยู่ในวัดตั้งนานไม่รู้จะไปไหน เลยเดินไปชมพระอุโบสถสายตาของดิฉันก็เหลือบไปเห็น ผู้ปฏิบัติธรรมสวมชุดขาวเต็มศาลาภาวนาการศรัทธา พา แต่ทำไมทุกคนถึงเงียบกริบ ทุกอย่างเรียบร้อยสวยงาม เพื่อดิฉันซึ่งเคยเป็นคนที่ไม่ศรัทธามาก่อน ถึงกับอุทานว่า หลวงพ่อต้องมีบุญบารมีไม่อย่างนั้นวัดไม่สะอาด เงียบ มีระเบียบ ทันใดนั้นดิฉันเห็นหลวงพ่อกำลังเดิน และเห็นทุกคนทำความเคารพ ดิฉันแน่ใจว่าต้องเป็นหลวงพ่ोजรัญแน่ ดิฉันนั่งฟังหลวงพ่อพูดได้ ๕ นาที ก็ต้องสะดุ้งในคำพูดที่ว่า "ถ้าใครไม่มีบุญ ไม่ได้มาบวชวัดนี้" ดิฉันตอบเพื่อนทันทีว่า อยากมีบุญจะต้องมาวัดนี้ให้ได้ ในปลายเดือน สิงหาคม ๒๕๔๐ ดิฉันเข้ารับกรรมฐานเป็นลูกศิษย์หลวงพ่ोजรัญได้ ๗ วัน มีเพื่อนมาด้วย ๕ คน

ครั้งแรกในการปฏิบัตินั้น ไม่ได้เรื่องเท่าไรเพราะกรรมฐานเก่าที่ให้ภาวนา "พุทโธ" ตีกันใจกับ "พองหนอ ยุบหนอ" เพราะพูดสลับกันจนหมด ๗ วัน วันกลับมามีหลวงพ่อกับเพื่อน ๆ ๕ คน หลวงพ่อชี้มาที่ดิฉัน แล้วพูดว่า "มาวัด

อีกนะ" ... "เจ้าคะ" ดิฉันรับปากทั้งๆ ที่ใจยังไม่หายเมื่อยเลย วันที่ ๓๑ ส.ค. ๒๕๔๐ เพื่อนชื่อพนมพร จารุกนก เป็นคนเหมารถพาดิฉันมาวัด เพราะดิฉันปวดศีรษะมาก เป็นเรื่องบังเอิญ ดิฉันพบหลวงพ่อบริเวณข้างทาง ริมศาลาภาวนาการศรัทธา พาดิฉันนั่งลงกับพื้นกราบเรียนหลวงพ่อบอกเรื่องปวดศีรษะ หลวงพ่อบอกว่าเอาศีรษะมา ไกล่ๆ จะเป่าให้ พอหลวงพ่อบอกเสร็จแล้วพูดว่า "กรรมเยอะต้องมาวัดอีกนะ"..... "เจ้าคะ" ดิฉันรับคำ อีก ๓ เดือนต่อมาดิฉันก็ได้มาวัดอีก ๗ วันในเดือน พ.ย. ๔๐ ในครั้งที่สองนั้นได้เกือบชั่วโมง แล้วชอบล้มตาคือทนไม่ได้ พอวันพระหลวงพ่อดลเทศน์ว่า ใครก็ตามถ้ออดทนไม่ได้ ก็ใช้ไม่ได้ จะตายให้มันตาย พูดไว้ชั่วโมงต้องทำให้ได้ วันรุ่งขึ้นดิฉันนั่งได้เกือบชั่วโมงแล้ว และรู้สึกปวดจนตัวสั่น รู้แต่ว่าต้องสู้เอาจิตปักตรงที่ปวด เราต้องแก้ไขแล้วนะ ปวดหนออยู่ ๕ เที้ยว ก็ถอนจิตพูดพองหนอ ยุบหนอต่อ เป็นเหน็บอีกแล้ว ต้องช่วยตัวเองอีกที เอาจิตปักตรงเท้าที่ปวดหนอ ๕ ครั้ง แล้วทำพองยุบต่อไป สู้จนครึ่งช่วย ดิฉันบอกตัวเองทันทีว่าเราชนะแล้ว ๑ ชั่วโมง ทุกๆ ท่านที่อ่านถึงตรงนี้ ถ้าใครทำกรรมฐานถึงชั่วโมงแล้วผ่านตรงนี้ได้ ถือว่าด่านแรกผ่าน ไม่ใช่ตะโกนในใจว่า หลวงพ่อช่วยด้วยๆ ดิฉันเคยได้ยินหลวงพ่อดลเทศน์ มาเรียกให้หลวงพ่อบอกช่วย จะช่วยได้อย่างไร ตัวเองยังไม่ช่วยตัวเองเลย

ดิฉันได้กลับมาอีกเป็นครั้งที่สาม..ที่สี่..ที่ห้า พอปลายปี ๒๕๔๑ ดิฉันก็เกิดเรื่อง ถูกโกงเงิน ถูกโกงค่าเช่าฯหนี้สินเริ่มมาก ดิฉันต้องเป็นแม่ค้าจำเป็นคือขายโจ๊ก ทั้งๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อน ตอนเช้าขายโจ๊กเสร็จ ๑๐ โมงเช้ายกหม้อโจ๊กลงก็ตั้งตู้ขายลาบ น้ำตก ส้มตำ ตอนบ่ายลูกค้าว่างดิฉันก็รับตัดเสื้อ เก็บร้านตอนเย็นเสร็จต้องไปประชุมบรรยายให้กับบริษัทขายเครื่องสำอางค์แห่งหนึ่ง ทำงานมาก กรรมฐานก็เริ่มมีปัญหา ทำมั่ง ไม่ทำมั่ง ดิฉันนึกถึงหลวงพ่อบอก ได้เขียนจดหมายมากราบเรียนหลวงพ่อบอก ว่าดิฉันขอให้หลวงพ่อบอกเมตตาให้ด้วย แยกภาระหนี้สินจะไม่ไหวแล้ว หลวงพ่อบอกกลับมาว่า สวดมนต์จิตต้องสงบ สวดให้เป็นสมาธิ แล้วแผ่เมตตาถึงได้ผล เสร็จแล้วให้นั่งกรรมฐานต่ออย่าได้ขาด แล้วหลวงพ่อบอกจะแผ่เมตตาให้ ถ้าโยมนั่งกรรมฐานทุกวันโยมจะได้รับการแผ่เมตตาจากอาตมาทุกวัน เมื่อโยมสะสมบุญบารมีมากพอแล้ว จะได้อานิสงส์ผลบุญนั้นๆ ดิฉันได้แต่น้ำตาไหล เมื่อไหร่หนอบุญนั้นจะเต็ม วันที่ ๒๗ ก.ค. ๒๕๔๒ ดิฉันตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะปฏิบัติกรรมฐานวันละ ๒ ชั่วโมง ตลอดชีวิตของดิฉัน ดิฉันขออธิษฐานจิตว่า ขอให้ข้าพเจ้ารอดพ้นออก

จากหนี้สิน เกิดชาติหน้าฉันใจคำว่า "ไม่มี" อยาได้บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอีกเลย ภพ
นี้ชาตินี้ข้าพเจ้าขอให้ปฏิบัติธรรมมีดวงตาเห็นธรรมให้จงได้

จากนั้นทุกวัน ดิฉันจะนั่งกรรมฐาน ๑ ชั่วโมง เติมน้ำ ๑ ชั่วโมง ผลที่ได้รับอย่าง
แรกคือ สามปีเปลี่ยนเป็นคนละคน จากไม่เคยช่วยงาน ก็หันมาช่วย เอื้ออาทรต่อกัน
ตอนเช้าหลังจากขายโจ๊ก กลับเข้าบ้านล้างซามเสร็จสามีก้ทำกับข้าวไว้ให้ แล้วสามีก้
ไปทำงานบริษัทต่อ เงินทองจากการแนะนำของหลวงพ่อก้ทำให้ขายของดีขึ้น จาก
การขายครั้งแรกได้วันละร้อยกว่าบาท หลวงพ่อแนะนำให้แม่เมตตาให้ลูกค้า ลูกหนี้
เจ้าหนี้ ไม่ให้อัจฉริยะใคร ถ้าใครจะขายดีกว่าก็ตาม ตอนนี้อยู่ได้วันละ ๘๐๐-๙๐๐
บาทต่อวัน ดิฉันขายโจ๊กแค่ ๓ ชั่วโมง ได้กำไรวันละ ๓๐๐-๔๐๐ บาทต่อวัน แล้ว
ดิฉันยังมีงานอื่นๆที่คอยอยู่อีก ลูกจากเรียนหนังสือไม่เก่ง ก็เรียนเก่ง ดิฉันเป็น
แม่แบบให้กับลูก ลูกจึงสวดอิติปิโสเกินอายุ ๑ จบทุกวัน และไม่ดื้ออีกด้วย

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อตลอดเวลา ๔ เดือนเต็มที่แต่งชุดขาวปฏิบัติธรรมทุกครั้ง
เพราะหลวงพ่อบอกว่าเป็นมงคลแก่ตัวเอง ดิฉันสามารถเอาหนี้สิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท
ลงหมดได้เหมือนปาฏิหาริย์ ดิฉันมีโชคลาภโดยบังเอิญ ซึ่งก็ไม่ได้ยึดติดตรงนั้น นัก
กรรมฐานต้องผ่านตรงจุดนี้ให้ได้รวมถึงตัวดิฉันเองด้วย

ดิฉันไม่เคยนิ่งดูตาย เพื่อบางคนเดินมาหาบอกรู้ทุกข์ ดิฉันจะสอนให้สวด
มนต์ และได้ผลมีรายหนึ่งจะฆ่าตัวตายพร้อมลูกไม่เคยรู้จักดิฉันมาก่อน มาซื้อโจ๊กที่
ร้าน แล้วพูดคุยกันก็รู้ว่าเขามีทุกข์ตกงาน เป็นผู้ดีตกยากถูกสามีกอง สวดมนต์ได้
๑๐ วันก็ได้งานทำ หน้าตาแจ่มใส พาเพื่อนมาอีกคน แต่คนนี้บุกมาถึงวัดอัมพวัน ไป
สมัครปฏิบัติกรรมฐานได้ ๓ วัน ดิฉันบอกบุญกับเพื่อนๆ สวดมนต์เข้าวัดประมาณ ๕๐
คน แต่ในจำนวนนี้ มีดิฉันและเพื่อนที่ชื่อ พัทธศรัณย์ เรือนใจหลัก ที่ทำกรรมฐาน
ต่อเนื่องทุกวัน เขาเป็นเพื่อนที่ใจกำลังใจ และเป็นเพื่อนที่ผลักดันให้ดิฉันได้หลุดพ้น
จากหนี้สิน เป็นเพื่อนที่ดีเสมอมา

ทุกวันนี้ดิฉันจากที่เคยเป็นคนใจร้อนเป็นกลับเป็นคนใจเย็น ใครด่าก็ไม่เถียง
ใครเกลียดก็ทำไม่เห็น ใครมาซื้อโจ๊กไม่ค่อยมีสตางค์ก็ให้กินฟรี สามีกบอกว่าให้เป็น

ทาน เมื่อเรารอดแล้วเราก็ต้องเมตตาคนอื่นต่อ ครั้งล่าสุดไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๗ วัน ไปรายงานเรื่องพันทุกข์ทั้งหมดให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อให้ดิฉันรับปากว่าให้ส่งลูกให้ถึงดอกเตอร์ได้ไหม ดิฉันเคยได้ยิน และเชื่อในคำพูดของหลวงพ่อกว่าใครแล้วต้องเป็นจริง ดิฉันรับปากหลวงพ่อ และหลวงพ่อยังแนะนำให้ดิฉันปฏิบัติกรรมฐานวันละ ๒ ชั่วโมงให้ได้ตลอดทุกวัน และให้พรว่าโยมจะได้เป็นมหาเศรษฐี ดิฉันขออน้อมรับคำหลวงพ่อ และจำปฏิบัติตามสัจจะที่ให้กับหลวงพ่อตลอดชีวิตของดิฉัน

วรวรรณ พลายงาม
๑๒๗๙ ตำบลลาด
อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ